

λιστρῶ Προπ. (Χηλ.) λιστράω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Προπ. (Μη-
χαν.) λιστράω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἀόρ. γλίστρηξα Προπ.
(Ἀρτάκ.) γλίστρηκα Μέγαρ. γλίστρηκα Τσακων. (Χαβουτσ.)
γλίστρητσα Εὐβ. (Βρύς.) γλίστρητσα Τσακων. (Χαβουτσ.)

Τὸ Βυζαντ. γ λ ι σ τ ρ ῶ. Διὰ τὴν ἐκ τοῦ * ὁ λ ι σ θ ρ ᾶ ω
παρκαγωγὴν βλ. Β. Φάβ., εἰς Ἑπιστ. Ἐπετ. Φιλοσ. Σχ.
Πανεπ. Θεσσ., 5 (1940), 73 κ.έξ.

1) Ὀλισθαίνω, διολισθαίνω κοιν.: Προσεξε μὴ γλίστρήσης
κοιν. Γλίστρησε κ' ἔπασσε Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) Εἶδα βοή
πάλ' ἐσέ, 'ς τὸ γλίστρησμά πού θά γλίστρήσῃ νὰ τοῦ λές
τύφλα! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἄν γλίστρήσῃς, θά πέσῃς τανά-
σκελα Ἑρεικ. Γλίστρωντα, τοῖτατ' καλὰ νὰ μὴ καφτάῃ
(γλίστράει, κοίταζε καλὰ νὰ μὴν πέσῃς) Τσακων. (Χαβουτσ.)
Προσέχον νὰ μὴν ἀγλίστρῶ Μακεδ. (Λιτόχ.) Γλίστρησε σέ
'κεῖν' τὸ ἐρμαδιακὸ τὸ σκαλοῦνι (ἐρμαδιακὸ = καταραμένο,
σκαλοῦνι = σκαλοπάτι) Πελοπν. (Παιδεμέν.) Ἐπορπάτου
τσαὶ γλίστρησε τσ' ἦπεσα Κάσ. Κάπου γλίστρουν αὐτὰ
τὰ κινούρια μ' παπούτσια Ἦπ. (Κουκούλ.) Μὴ μ' πᾶς αὐτοῦ
'ς τὰ ραδιά, θά γλίστρήῃς (ραδιά=ἀπόκρημνα μέρη) αὐτόθ.
Τῇ δριχοῦσα δὲ δὴ περουνιάζει ἡ βροχή, γιατί γλίστράει
πάνω 'ς τίς τρίχες τῆς (τριχοῦσα = ποιμενικὴ καπότα ἀπὸ
γιδόμαλλο) Πελοπν. (Ξεχώρ.) Γλίστρησε 'ς τοῦ καλντιρίμ'
κὶ τσακίς'κα (καλντιρίμι = πλακόστρωτο μονοπάτι) Στε-
ρελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) Ἀγλίστρησε σ'ν αὐλὴ κ' ἔσπασα τοῦ
πονδάρ' μ' Μακεδ. (Λιτόχ.) Ἀγλίστρε'σι τοῦ μ'κρό τ'ς θ'χα-
τέρας μ' κ' ἔσκ'σι τοῦ γλέφαρό τ' (γλέφαρο = βλέφαρο =
φρύδι) Μακεδ. (Μοσχοπότ.) Στίβουν μέσα 'ς τ' ἀπτὶ κα-
ρονδόλαδο, νὰ μαλακώσῃ τὸ ἀπτὶ καὶ νὰ γλίστράῃ καλὰ ἡ
φωτὴ Πελοπν. (Βερεστ.) Ἐγλίστρησε τὴ βραδέα δὲ κα-
δούνη (βραδέα = βράδυ, καδούνη = στενωπός) Κορσ. Ἀγλι-
στράει τ' ἄλουγου Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἀγλίστρησι κὶ κύ-
λησι κάτου Μακεδ. (Καστορ.) Γυρνοῦντας ἀπ' τοὺν αἰ-Αἰὸ
γκλίστρησι κ' ἔπασιν κὶ στομπουλίξιν τοῦ χέρ' τ' Μακεδ.
(Κοζ.) Γλίστρησε καὶ κόντεψε νὰ σκοτωθῇ Εὐβ. (Βρύς.) ||
Φρ. Γλίστρε ἡ γλῶσσα του (διὰ τὸν ἐκτρεπόμενον εἰς ἀπρε-
πεῖς ἐκφράσεις) Θράκ. (Αἶν.) Γλίστρησε ἡ γλῶσσα του
(ἐξεστόμισέν τι ἀκουσίως) Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ. Γλι-
στρίδα ἦφαι καὶ γλίστρε ἡ γλῶσσα του (διὰ τὸν συνεχῶς
ὀμιλοῦντα). Φέξε μου καὶ γλίστρησε ἡ Φῶτα μου καὶ γλί-
στρησε (ἐπὶ ἐπικειμένης περιπετειᾶς ἡ κινδύνου ἀποτυχίας,
οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ εἰρωνικῶς) σύνθηθ. Φέξι μ' κὶ γλίστρησε
(ὁμοίως) Εὐβ. (Στρόπον.) Πιάστε με, γιατί' ἐγλίστρησε (ὁ-
μοίως) σύνθηθ. Σιγὰ κ' ἐγλίστρησε (ὁμοίως) Πελοπν. (Γαρ-
γαλ.) Ἐχε γεῖα κ' ἐγλίστρησε (ἐπὶ ὑποστάντος ἀτύχημα)
Χίος. Γλίστράω σάν τὸ χέλι (ἐπὶ τῶν εὐελίκτων, τῶν ἐπιτυγ-
χανόντων νὰ ὑπεκφεύγουν κατὰ τὰς δυσκόλους περιστάσεις)
σύνθηθ. Σὰν τ' ἀχιόλ-λι γλίστρε (ὁμοίως) Κῶς (Πυλ.) ||
Παροιμ.

Ἐγλίστρησε ὁ τέτσερης καὶ ἤρε το καπάκι
(ἐπὶ συμπτώσεως κακῶν χαρακτήρων) Ἰων. (Σμύρν.) Συν-
ων. παροιμ. Ἐκ ὕλησε ὁ τέτσερης καὶ βρεῖ κ' ε
τὸ καπάκι. Δὲν εἶναι πού γλίστρε, παρὰ σοῦ λὲν καὶ
τύφλα (διὰ τοὺς ἀτυχήσαντας καὶ ἐπικρινόμενους ὑπὸ τῶν
ἄλλων) Θήρ. || Ἄσμ.

Ρίξι νιρὸ 'ς τὴν πόρτα σου, νὰ διάβου νὰ γκλίστρήσου,
νὰ βρῶ 'φουρμὴ 'π' τ' ἀδέρφια σου νὰ 'ρθῶ νὰ σὶ φιλήσου
Μακεδ. (Κοζ.)

Δὲν τοῦ θέλον τ' ἀχιλάκι | καὶ γλίστρε 'π' τοῦ σκου-
τιλάκι
Θράκ. (Αἶν.)

Ἦταν ἡ μέρα βρουχιρὴ κ' ἡ νύχτα χιουνισμένη
κὶ γλίστρησε κὶ ἔπασσε καὶ χύθ'κὶ τοῦ μιλάνι
Μακεδ. (Γρεβ.)

Ἐκαμα καὶ τὸν καλὸ μου | βράκα καὶ ποκαμισάκια
κὶ ἀπὸ τὴν πολλὴ χαρὰ του | λίστρησε κ' ἔπασσε
κάτου

Προπ. (Χηλ.)

Ἡ μάννα μ' τσι-γ-ἡ μάννα σ' πηγαῖνα 'ς τοῦ καμ-
πούδ'
τσι γλίστρησι-γ-ἡ μάννα σ' τσ' ἔπασσε πᾶ 'ς τ' ἀγ-
γούρ'

(καμποῦδ' = μικρὸς κάμπος) Λεσβ. β) Μεταφ., ὑπεκφεύγω,
διαφεύγω σύνθηθ.: Πάλι γλίστρησε (= διέφυγε). Καὶ τοῦ-
τη τὴ φορὰ μᾶς γλίστρησε σύνθηθ. Πρέπ' νὰ γλίστρεῖς
ἀπὸν κὰτ' τέτρη Στερελλ. (Ἀχρ.) Τήρα νὰ γλίστρήῃς ἀπ'
αὐτὴν τ'μ παρὰ αὐτόθ. Τὸ 'βαλε 'ς τὴν ἀρέα καὶ μοῦ γλί-
στρησε (τὸ 'βαλε 'ς τὴν ἀρέα = ἔφυγε τροχάδην) Ὁθων.
Συνών. λ α σ κ ᾶ ρ ω, ξ ε γ λ ι σ τ ρ ῶ, ξ ε λ α σ κ ᾶ ρ ω,
ξ ε φ ε ὕ γ ω. 2) Ἐμπίπτω εἰς παγίδα Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.)
3) Εἶμαι ἡ καθίσταμαι ὀλισθηρός, ἐπὶ τόπου κοιν.: Ἐδῶ
γλίστράει τὸ μέρος. Ἐβρεξε καὶ γλίστράει ὁ τόπος κοιν.
Εἶναι ἀλειμμένα ἀλειμμα αὐτὰ τὰ ξύλα κὶ γλίστρουν Σκόπ.
Ἄμα πέση λάδι 'ς τὴν ἄσφαλτο, γλίστράει Ἀθῆν. 4) Στιλ-
βῶ, λαμπρύνω, γ γ α λ ῖ ζ ω Λεξ. Πόππλετ.

γλιστρωτὰ ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ ι σ τ ρ ω τ ὁ ς. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.
Κατὰ τρόπον ὀλισθηρόν.

γλιστρωτὸς ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. γλίστρουτὸς Εὐβ. (Βρύς.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ ῖ σ τ ρ α καὶ τῆς παρκαγωγ. κατὰ λ.
-ω τ ὁ ς. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Ὁ ὀλισθηρὸς ἐνθ' ἄν.: Εἶναι γλίστρουτὸ τὸ μέρος 'πο-
τσεῖ Εὐβ. (Βρύς.)

γλίτσα ἡ, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) γλίτσα Σάμ.
ἀγλίτσα Κέρκ. (Αὐχίον. Καρουσ. Περούλ.) γλίτσα Ἀδραμ.
'Αμοργ. Βιθυν. (Κίος) Δαρδαν. Ἦπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Μά-
δυτ. Τσακίλ.) Ἰμβρ. Κέρκ. Λέσβ. (Πολυχνίτ. κ.ά.) Μακεδ.
(Χαλκιδ.) Πελοπν. (Βαλτεσιν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σα-
μοθρ. Χίος (Πισπιλ.) — Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 850—
Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλίσ-σα Κάσ. γλίτσα Σῦρ. Τῆν. γλίντσα
'Αμοργ. Ἀστυπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Καππ. (Σινασσ.)
Κάρπ. Κάσ. Πελοπν. (Καλάμ.) Σκόπ. Τσακων. (Χαβουτσ.)
— Λεξ. Περίδ. Αἶν. Βυζ. Βλαστ. 401. 455 Πρω. Δημητρ.
γλίτσα Μακεδ. (Καστορ.) σγλίντσα Ζάκ. γλίζ-ζα Χίος γρίν-
τσα Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) γρίντσα Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Χαλδ.)
ὀγλίτσα Κάρπ. γλίσπρα Θράκ. (Μυριόφ.) γλότσα Κάρπ.
γλιάτσα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐξ ἀμαρτ. ἀρχ. ἡ Ἑλληνιστ. γ λ ῖ σ σ α, διὰ τὸ ὅπ.
πβ. Ἡσύχ. «γλίξ' κόλλαν», «γλιττόν' γλοιόν». Εὐσταθ. 1560,
36 «λουτρὸν μέντοι μοναχῶς, τὸ ἀπόλουμα βαρυτόνως· ὁ
γλιττόν ἄλλοι φασίν» καὶ Μ. Ἐτυμ. εἰς λ. γ λ ι σ ᾱ ς.

1) Τὸ διὰ βρασμοῦ ζωικοῦ λίπους λαμβανόμενον εἰς ὕγραν
ἢ στερεάν κατάστασιν λίπος Λεξ. Δημητρ. Συνών. βλ. εἰς λ.
γ λ ῖ ν α 4. 2) Βλέννα, οὐσία κολλώδης, γλοιώδης πολλαχ.:
'Ἡ γλίτσα τῆς θάλασσας (ὁ ἐπὶ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης
γλοιώδης πηλός) Πάτρ. Ἡ γούρνα τ' εἶναι γούλο γλίτσα καὶ
βρωμα Θράκ. (Τσακίλ.) Οὐλο γλίτσα εἶναι οἱ πέτρες 'ς τὸ
περίαλο Βιθυν. (Κίος). Τὸ μυξινάρι εἶναι γλιτσερό, ἔχει πολ-

